

Књига пророка Јоила и лаодикејска Црква адвентиста седмог дана — број двадесет два

Jeff Pippenger

2026-01-02

Број двадесет два

Били смо на половини четири позивања на древни Израил, као нараштај „гуја“, у претходном чланку. У Матеју и Јован и Исус називају фарисеје и садукее нараштајем гуја. Јован представља почетак једног процеса испитивања, који је обележен тиме што је учио да ће Исус, који ће доћи после њега, темељно очистити Своје гумно. Исус је Јовановом процесу испитивања додао процес суда, када је указао на царицу Савску и Ниниву. Суд наступа у четвртом нараштају, а једна класа у суду испољава се као змије, јер им је отац ђаво. Исус је додао и питање четвртог нараштаја који тражи знак, док је знак био пред самим очима.

У Матеју двадесет трећем износе се „тешкоће“ над фарисејима и садукеејима, а процес испитивања и суда поново се повезује са последњим нараштајем. Двадесет друго поглавље припрема оквир за тешкоће из двадесет трећег поглавља.

А када се фарисеји беху окупили, Исус их упита говорећи: Шта мислите о Христу? Чији је Он син?

Кажу Му: Син Давидов.

Рече им: Како онда Давид у Духу назива Њега Господом, говорећи: Рече Господ Господу мојему: Седи Мени с десне стране, док положим непријатеље Твоје за подножје ногама Твојим? Ако Га, дакле, Давид назива Господом, како му је онда син?

И нико не могаше да му одговори ни реч; нити се ико усуди од тога дана па надаље да га ишта више пита. Матеј 22:41–46.

Када су се врата затворила за сваку даљу интеракцију, Исус затим у наредном поглављу износи осам тешких опомена. У тринаестом стиху тешка опомена је због затварања врата царству небеском. Управо се са небеских врата излива позни дажд. Тих осам тешких опомена односе се на оне који тврде да отварају врата која нико не може отворити и затварају врата која нико не може затворити. У виђењу је Сестри Вајт показано како они који нису следили Христа у Светињу над светињама шаљу своје молитве у празно свето место, где их је Сатана, претварајући се да је Христос, навео да верују да је све у реду. Они су поново отворили свето место, а затворили Светињу над светињама.

„Многи са ужасом гледају на поступак Јевреја у одбацивању и распињању Христа; и док читају историју Његовог срамног злостављања, мисле да Га љубе и да Га не би одрекли као Петар, нити би Га разапели као Јевреји. Али Бог, који чита срца свих, ставио је на пробу ту љубав према Исусу за коју су тврдили да је осећају. Цело небо је с најдубљим

занимањем посматрало како је примљена вест првог анђела. Али многи који су тврдили да љубе Исуса, и који су проливали сузе док су читали извештај о крсту, исмевали су добру вест о Његовом доласку. Уместо да поруку приме с радошћу, прогласили су је обманом. Мрзели су оне који су љубили Његово јављање и искључивали су их из цркава. Они који су одбацили прву поруку нису могли имати користи од друге; нити им је користио поноћни поклич, који је требало да их припреми да вером уђу са Исусом у Светињу над светињама небеске светиње. А одбацивши две претходне поруке, толико су помрачили своје разумевање да не могу видети никакву светлост у поруци трећег анђела, која показује пут у Светињу над светињама. Видела сам да су, као што су Јевреји разапели Исуса, тако и номиналне цркве разапеле ове поруке, и стога немају никакво знање о путу у Светињу над светињама, нити могу имати користи од Исусовог посредовања тамо. Као Јевреји, који су приносили своје бескорисне жртве, они узносе своје бескорисне молитве ка одељењу које је Исус напустио; а Сатана, задовољан том обманом, узима на себе религиозни карактер и усмерава умове ових тобожњих хришћана к себи, делујући својом силом, својим знацима и лажним чудесима, да их учврсти у својој замци.“ Early Writings, 258–261.

Четрнаести стих је тешко вама због прождирања кућа удовичких и дугих молитава. Јао из петнаестог стиха је због тога што своје обраћенике чине двоструко већом децом пакла него што су сами били. У стиховима шеснаест до двадесет два зли се куну храмом.

„Ово нису речи сестре Вајт, већ речи Господње, и Његов весник их је дао мени да их ја дам вама. Бог вас позива да више не радите Њему насупрот. Много поуке дато је у погледу људи који тврде да су хришћани, а откривају особине Сотоне, и духом, речју и делом ометају напредовање истине, те сигурно иду путем којим их Сотона води. У тврдоћи свога срца приграбили су власт која им ни на који начин не припада и коју не би смели да врше. Говори велики Учитељ: ‘Преврнућу, преврнућу, преврнућу.’ Људи у Батл Крику говоре: ‘Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи јесмо ми’, али они употребљавају обичан огањ. Њихова срца нису омекшана нити покорена Божјом благодаћу.” Manuscript Releases, volume 13, 222.

У двадесет трећем и двадесет четвртом стиху тешко се изриче због занемаривања правде, милости и верности. Двадесет пети и двадесет шести стих говоре о претварању да се чисти спољашњост чаше, али не и унутрашњост.

„‘Ово благо имамо’, наставио је апостол, ‘у земљаним судовима, да превасходна величина силе буде од Бога, а не од нас.’ Бог је могао да објави Своју истину преко безгрешних анђела, али то није Његов план. Он бира људска бића, људе окружене слабошћу, као оруђа у остваривању Својих намера. Непроцењиво благо полаже се у земљане судове. Преко људи Његови благослови треба да буду пренесени свету. Кроз њих Његова слава треба да засија у тами греха.” Дела апостолска, 330.

Затим стихови двадесет седам и двадесет осам поистовећују зле са окреченим гробовима, повезујући их са Севном из двадесет друге главе Исаијине, где се Севна узносио због дивнога гроба који је себи правио, али у који никада неће ући, јер је Бог требало да га

избаци из Својих уста у далеко поље. То далеко поље представљено је гробом лажљивог пророка из Ветилџа, који је навео непослушног пророка да буде сахрањен у истоме гробу. Затим осмо тешко каже:

Тешко вама, књижевници и фарисеји, лицемери! јер зидате гробове пророка и украшавате споменике праведника, и говорите: Да смо ми били у дане отаца својих, не бисмо с њима били заједничари у крви пророка. Зато сами за себе сведочите да сте синови оних који побише пророке. Допуните, дакле, меру отаца својих.

Змије, породе аспидин, како ћете побећи од осуде пакла?

Зато, ево, шаљем вам пророке, и мудраце, и књижевнике; и неке од њих ћете убити и распети; а неке од њих ћете бичевати по својим синагогама, и гонити их од града до града; да на вас дође сва праведна крв проливена на земљи, од крви праведног Авеља до крви Захарије, сина Варахијина, кога убили између храма и жртвеника.

Zaista vam kažem: sve će ovo doći na ovaj naraštaj. Matej 23:29–36.

Змије, које су порође аспидино, подлежу суду у том одломку. У том одломку суд се не заснива на сведочанствима царице од Саве и Ниневије, него на крви од Авеља до Захарије. Четвртог нараштају, који је порође аспидино, суди се посредством два сведока из спољашње историје древног Израиља и два сведока из унутрашње историје древног Израиља. Трећа глава Јеванђеља по Луки последња је од четири референце на аспидино порође четвртог и последњег нараштаја, и она је једноставно паралела трећој глави Јеванђеља по Матеју. Четири референце које показују да ће се током завршног суда над домом Божјим, током четвртог нараштаја, једна класа испољити својим карактером као синови и кћери Сотонини, а друга класа као синови и кћери Божји. Процес кушања који започиње раздвајање почиње онда када гласник који припрема пут Гласнику завета подигне свој глас у пустињи.

У светој поткиву Светога писма, имена нису пукe ознаке, већ шапатом изречена пророштва — друге песме певане испод површине историје, које откривају срце испуљења. Када се значења потомака од Адама до Ноја уобличе у једну изјаву, настаје порука која одговара историји представљеној родословом. Адам значи „човек“, а Сит значи „постављен“. Енос значи „смртан“ (подложен смрти), а Каинан значи „жалост“. Кроз „хвалу/благослов Божји“ (Малелеил), Небо би „сишло“ (Јаред). Небо је сишло као „посвећени или помазани“ (Енох), који је објавио поруку суда кроз свога сина Метусала („када он умре, биће послано“). Његова смрт била би врхунац „силног“ изливања Светога Духа, представљеног Ламехом (дах) који се придружује Метусалу као што се Поноћни поклич придружио другом анђелу. Метусал је био други анђеол, а Ламех Поноћни поклич који је достигао врхунац у Нојевом потоку.

Још сажетије, та имена објављују: „Човек је био одређен као смртан, подложен жалости и смрти, као последици првог Адама; али кроз Божји благослов, Христос је посветио самога себе да сиђе, објављујући суд кроз своју смрт на крсту, након чега је уследило силно изливање Светога Духа.“

Ових десет имена сажимају јеванђеоску поруку, уједно пратећи историју земље од стварања до позне кише, која достиже врхунац у Другом доласку. Ова символика, скривена у именима, налази свој пандан у Откривењу. Књига Постања представља алфа-родословље, а 144.000 из Откривења 7 представља омега-испуњење у запечаћеном остатку.

Јуда значи „хвала“, Рувим значи „гле, син“, Гад значи „срећа/чета“, Асир значи „срећан/благословен“, а Нефталим значи „борење“. Манасија значи „онај који даје да се заборави“, Симеон значи „слушање“, Леви значи „придружен/привезан“, Исахар значи „награда“, Завулон значи „част/пребивалиште“, Јосиф значи „умножење“, а Венијамин значи „син деснице“.

Они који следе Лава из племена Јудина јесу синови Божји, благословени добром срећом док пролазе кроз процес кушања у рвању с Богом, као што је чинио Јаков. Кроз ту борбу, њихови греси бивају заборављени у процесу посвећења који настаје слушањем Божје Речи, што их, пак, привезује Христу у заветном односу. Њихова награда јесте да часно пребивају с Христом на Његовом престолу, посађени на небесима, док их Бог употребљава да умножи Своје царство — призивајући велико мноштво из Вавилона као синове Своје деснице.

Шесторица Лијиних синова били су Рувим, Јуда, Симеон, Леви, Исахар и Завулон. Њена слушкиња Зелфа, чије име значи „мирисно капање“, имала је два сина — Гада и Асира. Два Рахиљина сина била су Јосиф и Венијамин. Име Рахиљине слушкиње Вале значи „стидљива или бојаљлива“, а њени синови били су Дан и Нефталим. У пророчком смислу, овде родослов пружа неколико праваца за разматрање. За разлику од алфе и десет нараштаја у петом поглављу Постања, омега има дванаест потомака, са сопственим посебним пророчким варијаблама. Међу сто четрдесет и четири хиљаде, Дан се не помиње, а Манасија је заменио свога брата Јефрема.

Алфа-родословље Постања усклађује се са омега-родословљем Откривења, јер Постање поистовећује Христово божанско дело у спасењу, а Откривење поистовећује оне који у омега-испуњењу тог алфа-пророштва савршено испуњавају само обећање и пророштво изложено у алфа-пророштву.

Примену ове две линије теолози често врше, али никада из перспективе методологије „ред на ред“. Два родослова у Постању и Откривењу пружају два сведока да Бог говори на секундарном нивоу. Један језик јесте писано сведочанство онако како је забележено, а секундарна линија унутар тог сведочанства износи се на симболичком нивоу. Теолози обично не иду даље од површинских запажања о поруци која се преноси кроз значења имена у Постању и Откривењу. Оно што виде третирају као новотарију која више говори о њиховој сопственој људској мудрости, што се показује у њиховој лицемерној способности да у значењима имена уоче метафору. Они никада не виде поруку изложену у дванаест синова Исмаилових. Не виде исправно родословља Исусова у Матеју и Луки. Не виде родословља последњих седам царева Јуде и последњих седам царева Израиља, првих седам царева Јуде нити првих седам царева Израиља.

Када кажем да они не виде, мислим на то да, ако питате Google да ли постоје учења о овим родословљима, одговор је „да“ — за Адама до Ноја у Књизи Постања, и „да“ — за сто четрдесет и четири хиљаде. Али да ли они на тај начин примењују десет Аврамових потомака у једанаестој глави Књиге Постања? Не. Да ли примењују Каиново родословље и Ситово родословље? Да, али толико далеко од стварног значења, да је као да говоре о некој другој теми. Они се без сумње баве Христовим родословљима у Матеју и Луки, али још једном промашују циљ за читаву миљу. Зашто је то важно, питате? Зато што намеравам да дам преглед ових пророчких линија родословља, и желим да од самог почетка буде јасно да настојим да утврдим значај четвртог нараштаја као симбола библијског пророчанства. Преглед ових родословља помоћи ће у том погледу, али би било немарно од било кога када би мислио да је једноставан сажетак ових ствари, који следи, све што има да се разуме о овим линијама родословља.

Након родослова од Адама до Ноја, у четвртом и петом поглављу Постања налазимо две лозе родослова. Те две лозе представљене су потомцима Каина и потомцима Сита. За разлику од родослова од Адама до Ноја, који је обухватао десет потомака, лозе Сита и Каина обе појединачно означавају осам потомака. Из тог разлога, треба их посматрати као два раздобља од по четири. Сит и Каин су заветни симболи, а Каин представља оне који у Исаји двадесет осам и двадесет девет склапају завет са смрћу, који треба да буде укинут преплављујућим бичем. То су они који граде своје куће на песку. Они који граде на Стени склапају завет живота, као што је представљено у Првој Петровој, друго поглавље, као они који су окусили да је Господ добар, и који су „изабрани род“. „Многи“ граде на песку, али је „мало“ изабраних.

Каинова родословна јесте бунтовни акорд у симфонији имена, јер имена представљају људску славу која је ташта, водећи у бесциљно лутање, након што је била погођена небом. Не обазирјући се на упозорење, Каинова лоза исповеда лажно божанство, заоденуто у осветничку људску моћ, представљену у умећима човечанства, која кује гвоздену културу; лепу, али насилну и лишену наде. Та последња изјава представља сажет преглед поруке у осам Каинових нараштаја која проистиче из имена.

Ситова лоза одговара Каиновој лози благодаћу. У људској слабости која је одређена човечанству, они који призивају Бога имаће своју жалост преобраћену у хвалу када небо сиђе. Верно ходећи путем који се уздиже ка слави, током раздобља кушања, све до вапаја „нада“, долази починак, кроз воде избављења. Та последња изјава представља сажет преглед поруке у осам Ситових нараштаја која произлази из њихових имена.

Разлог за подељеност осам нараштаја у два скупа од по четири нараштаја утврђује се у првом кораку завета, када се пророштво о ропству у Египту означава као 400 година, а такође и да ће се тих 400 година окончати у четвртом нараштају. Када се Павлово сведочанство укључи у алфа-пророштво завета, оно производи два периода од по 215 година, састављена од по четири нараштаја у сваком периоду. Осам нараштаја, у 430 година, представљају два периода од по 215 година. Први период представљен је добрим фараоном који је познавао Јосифа. Двеста петнаест година касније, појавио се нови фараон, који није

познавао Јосифа. Тада је започео следећи скуп од четири нараштаја.

Осам нараштаја, подељених подједнако у два раздобља, јасно обележених као засебно раздобље од четири нараштаја, потврђује примену осам нараштаја Каина и Сита на исти начин. Када се та примена изврши, добија се да је Ситових осам нараштаја усклађено са Каинових осам нараштаја. Каин представља многе који примају жиг звери, а Сит представља малобројне који примају печат Божји. Каин је знак човечанства, а Сит је знак човечанства сједињеног са Божанством у контексту Нојевог завета; док је лоза Јосифа и Мојсија у контексту Аврамовог завета.

Затим је у једанаестом поглављу родослов избраног народа представљен са десет имена од Сима до Аврама. Једанаесто поглавље је повест о Вавилонској кули, али и родослов избраног народа, како је представљен у Аврааму. Једанаесто поглавље уводи избрани народ који је требало да ступи у троструки завет с Богом. Трећи и последњи корак била је жртва Исака у двадесет другом поглављу. Поглавље „једанаест“ јесте алфа-почетак, а поглавље „двадесет два“ јесте омега-свршетак. Вера потребна да би се чуо Божји глас у значењу имена, није ништа друкчија од вере потребне да би се чуо Његов глас у нумерисању Његове Речи. Примена једног родослова коју теолози не разматрају јесте родослов Исмаила, симбола ислама.

А ово су имена синова Исмаилових, по именима њиховим, по нараштајима њиховим: првенац Исмаилов, Навајот; и Кидар, и Авдил, и Мивсам, и Мисма, и Дума, и Маса, Адар, и Тема, Јетур, Нафис и Кедма: То су синови Исмаилови, и то су им имена, по градовима њиховим и по дворима њиховим; дванаест кнезова по племенима њиховим. 1. Мојсијева 25:13–16.

Када се значења ових дванаест имена изложе у облику једне изјаве, она гласи: „Пророчки, потомци Исмаилови јесу плодан тамнопут народ који је чувен као ратнички, али је историјски и пророчки ожалостан 11. августа 1840. и потом 11. септембра 2001. Они се у библијској историји називају синовима истока. Потекли су из Арабије, где расту мирисни зачини који су употребљавани у службама јеврејског светилишта. Реч „атентатори“ потиче из исламске историје и представља смрт која се доноси у тишини. У време крсташких ратова, ислам је затворио, опколио и ставио под опсаду католичку Европу, али је њихово потоње обуздавање означило долазак освежења од 1840. до 1844, а такође и од 11. септембра до кризе недељног закона. Значења дванаест имена синова Исмаилових сва су представљена у претходној изјави подељаним словима.“

Дванаест имена из Исмаилове лозе представљају тринаест, ако се и Исмаил уврсти у тај списак. Тринаест је симболички број „побуне“, што је учинила Агара, и то је довело до тога да Авраам допусти да Агара и Исмаил буду изгнани. Павле користи тај догађај да опише одбацивање древног Израила као Божјег заветног народа, истовремено када је Он успостављао завет са Својом хришћанском невестом.

Јер је написано да Авраам имаде два сина, једнога од робиње, а другог од слободне. Али онај који беше од робиње, по телу се роди; а онај од слободне, по обећању. А то је

казано у преносном смислу: јер су ово два завета; један од горе Синаја, који рађа за ропство, а то је Агара. Јер Агара је гора Синај у Арабији, и одговара садашњем Јерусалиму, који је у ропству са својом децом. А горњи Јерусалим слободан је, који је мати свима нама. Јер је написано: Развесели се, нероткињо која не рађаш; кликни и повичи ти која не трпиш порођајне болове; јер усамљена има много више деце него она која има мужа. А ми смо, браћо, као Исак, деца обећања. Но као што тада онај који се родио по телу гоњаше онога који се родио по Духу, тако је и сада. Али шта говори Писмо? Истерај робињу и сина њенога; јер син робињин неће наследити са сином слободне. Тако дакле, браћо, нисмо деца робиње, него слободне. Галатима 4:22–31.

Исмаило је симбол ислама, а Агара, Исмаилова мајка, симбол је цркве савеза смрти. Исак је симбол хришћанства, а Сара је симбол цркве савеза живота. Из тог разлога, Исмаило је имао дванаест синова, јер је дванаест симбол Божјег савезног народа, а ислам је кривотворина Божјег савезног народа.

У јеванђељима постоје два родослова за Христа. Један у Матеју, а други у Луки.

И Јаков роди Јосифа, мужа Марије, од које се роди Исус, који се зове Христос. Тако свега нараштаја од Авраама до Давида јесу четрнаест нараштаја; и од Давида до пресељења у Вавилон четрнаест нараштаја; и од пресељења у Вавилон до Христа четрнаест нараштаја. А рођење Исуса Христа било је овако: кад је мати његова Марија била испрошена за Јосифа, пре него што се састаше, нађе се да је зачела од Духа Светога. Матеј 1:16–18.

Матејево родословље указује на три једнака раздобља од по четрнаест, која сачињавају једно раздобље од четрдесет и два. Христос је омега заветне историје у односу на Мојсија као алфу заветне историје. Мојсије пророкује да ће Христос бити „као он сам“. Мојсије је у свом сто двадесет година дугом животу имао три раздобља од по четрдесет година. Свако четрдесетогодишње раздобље Мојсијевог живота, када се стави ред на ред, завршава се код Кадиса, симбола 1863. године и недељног закона. Христова три раздобља завршавају се код Давида, вавилонског ропства и Христа који на крсту потврђује завет Својом крвљу. Давид представља уздизање победоносне цркве при недељном закону, а друга линија указује на то да се луде девојке одводе у Вавилон, при недељном закону. Треће раздобље завршава се на крсту, што још једном представља предобраз недељног закона, када Христос потврђује Авраамов завет са сто четрдесет и четири хиљаде и Нојев завет са великим мноштвом.

Задивљујуће је шта се може разумети када се ове две линије положи једна преко друге. Мојсијевих сто двадесет година повезује се са Нојевих 120 година, а Христове четрдесет и две генерације повезују се са тим да антихрист влада четрдесет и два симболична месеца у време недељног закона.

И Господ рече: Неће се Дух мој довека прети с човеком, јер је и он тело; али ће дани његови бити сто и двадесет година. 1. Мојсијева 6:3.

Заједно са родословом код Матеја, који наглашава завет Авраамов, родослов Христов, како га излаже Лука, сеже све до стварања, те тако наглашава завет живота који је Адам нарушио

у Едему. Лукин родослов почиње са Исусом и иде уназад кроз Његово родословље све до Адама, који је означен као син Божији. Тај низ завршава се савршеним другим Адамом, а почиње савршеним првим Адамом. Од првог Адама до другог Адама изложено је 77 нараштаја.

Родословља Светога Писма представљају линије истине. Управо смо утврдили неколико њих које далеко превазилазе неопходна сведочанства потребна за утврђивање неке истине. Родословне линије садрже глас историјских испуњења и будућих предсказања, а у њима се налази и глас Палмонија, Дивнога Бројача тајни, јер бројчане загонетке које су положене у те линије пружају други глас. Та два гласа чују се заједно са још једним, трећим гласом — гласом Дивнога Лингвисте, који је створио и управља свиме, укључујући имена људи, места и ствари.

Када се Јован окренуо да види глас иза себе, он беше као хука многих вода; а када је Данило имао исто виђење, Његов глас беше глас мноштва. Површинска порука Писма, као и имена која се налазе уз ту поруку, а такође и бројчани поредак унутар те поруке, јесу три гласа у једном одломку. Када узмете један ред са та три гласа и положите га преко паралелног реда, три гласа постају многи гласови.

И глас дође од престола говорећи: Хвалите Бога нашега, све слуге Његове, и ви који Га се бојите, и мали и велики. И чух као глас великога мноштва, и као глас многих вода, и као глас силних громава, који говораху: Алилуја! јер царује Господ Бог Сведржитељ. Откривење 19:5, 6.

Нека од најзначајнијих родослова налазе се у царевима Израиља. Првих седам царева Израиља, северног царства, завршавају се са Ахавом, Језавељом и Илијом, те тако представљају недељни закон. Лоза последњих седам царева северних племена почиње од недељног закона и завршава се на затварању времена милости, када Михаило устаје у Данилу 12. Првих седам царева Јуде приказују историју од недељног закона до тренутка када Михаило устаје, а последњих седам царева поистовећују историју која води ка недељном закону. Две родословне линије, обе са историјом алфе и историјом омеге. Историја алфе је раздобље од 11. септембра до недељног закона, а раздобље омеге је од недељног закона до затварања времена милости. Првих седам царева Израиља усклађују се са последњих седам царева Јуде; а последњих седам царева Израиља усклађују се са првих седам царева Јуде.

Наставићемо у следећем чланку.

„Буди постојан до краја“

„[Откривење 1:1, 2, цитирано.] Цела Библија је откривење; јер свако откривење људима долази кроз Христа, и све је усредсређено у Њему. Бог нам је говорио кроз Свога Сина, коме припадамо по стварању и по откупљењу. Христос је дошао Јовану, прогнаном на острву Патмос, да му да истину за ове последње дане, да му покаже оно што се ускоро има збити. Исус Христос је велики повереник божанског откривења. Кроз Њега имамо знање о ономе што треба да очекујемо у завршним призорима историје ове земље. Бог је

дао ово открићење Христу, а Христос га је саопштио Јовану.“

„Јован, љубљени ученик, био је онај који је изабран да прими ово открићење. Он је био последњи преживели од првобитно изабраних ученика. Под новозаветним поретком био је удостојен части као што је пророк Данило био удостојен части под старозаветним поретком.“

„Упутство које је требало саопштити Јовану било је од толике важности да је Христос дошао с неба да га преда Својеј слуги, говорећи му да га пошаље црквама. Ово упутство треба да буде предмет нашег пажљивог и молитвеног проучавања; јер живимо у времену када ће људи који нису под поуком Светога Духа уносити лажне теорије. Ти људи заузимали су високе положаје и имају амбициозне замисли које желе да спроведу. Они настоје да уздигну себе и да из корена измене целокупни поредак ствари. Бог нам је дао посебно упутство да нас сачува од таквих. Он је наложио Јовану да запише у књигу оно што ће се збити у завршним призорима историје ове земље.“

„Након истека времена, Бог је својим верним следбеницима поверио драгоцену начелу садашње истине. Та начела нису била дата онима који нису имали удела у објављивању поруке првог и другог анђела. Била су дата радницима који су имали удела у делу од самог почетка.“

„Они који су прошли кроз ова искуства треба да буду чврсти као стена у начелима која су нас учинила адвентистима седмога дана. Треба да буду сарадници Богу, везујући сведочанство и запечаћујући закон међу Његовим ученицима. Они који су учествовали у утемељењу нашег дела на темељу библијске истине, они који познају путоказе који су показали прави пут, треба да се сматрају радницима од највеће вредности. Они могу говорити из личног искуства о истинама које су им поверене. Ови људи не смеју допустити да њихова вера буде измењена у неверовање; не смеју допустити да им застава трећег анђела буде узета из руку. Треба да чврсто држе почетак свога поуздања до самога краја.“

„Господ је објавио да ће се историја прошлости поново износити док улазимо у завршно дело. Сваку истину коју је дао за ове последње дане треба објавити свету. Сваки стуб који је поставио треба учврстити. Ми сада не можемо одступити од темеља који је Бог поставио. Ми сада не можемо ступити ни у какву нову организацију; јер би то значило отпад од истине.

„Медицинско-мисионарски рад треба да буде очишћен и прочишћен од свега што би ослабило веру верника у прошло искуство Божјег народа. Едем, прекрасни Едем, био је деградиран увођењем греха. Сада је потребно изнети искуство људи који су имали удела у утемељењу нашег дела на почетку.

„С времена на време читамо умрлице о великим људима овога света. Њихово време дође изненада, као у трену. Многи, за које се мисли да су доброга здравља, умиру после гозбе, или након што су склопили себичне планове за сопствено узвишење. Реч излази: ‘Придружен је својим идолима; оставите га на миру.’ То значи да га Господ више не чува од зла. Наступа изненадна смрт, и шта вреди дело његовог живота? Његов живот је

био неуспех. Дрво пада, јер сила која га је одржавала препушта га његовој идолопоклоничкој жртви.“

„Мушкарци и жене обузети су трагањем за нечим у чему би уживали. Они продају своје душе низашта, и Бог ускраћује своју дуготрпљиву уздржљивост. Препуштени су свом избору.

„Има оних који, иако исповедају да верују садашњу истину, понизили су своју веру и одбили да ходе у светлости. Ко ће сада одложити своја себична, световна начела? Ко ће сада настојати да схвати вредност душе? Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије, а души својој науди? Или какав ће откуп дати човек за душу своју? Да ли гладујете и жеђујете за хлебом живота и водом спасења? Да ли схватате вредност душа за које је Христос умро? Да ли они који би требало да су хришћани живе у складу са својим исповедањем вере? Да ли су свесни вредности душе? Да ли настоје да очисте своје душе послушношћу истини?“ Manuscript Releases, volume 20, 150, 151.